

Hospitalita

CENY CELESTÝNA OPITZE 2018

NA CESTĚ
K 69. GENERÁLNÍ
KAPITULE

ZDARMA

4 Krátce...

ŘÁD A KŘESŤANSKÝ SVĚT

OBSAH

- 6 Dvojí povolání p. provinciála Sajiho
- 8 Dobrovolníci pomáhají tělu i duši
- 10 Krása je dar, ale i závazek
- 12 Bohoslovec Branko o svojej ošetrovateľskej skúsenosti v nemocnici
- 14 Ceny Celestýna Opitze 2018
- 18 Br. Alfons M. Höring zemřel
- 19 Na cestě k 69. generální kapitule
- 22 Setkání evropských scholastiků ve Vídni
- 24 „Hle, ubožák...”
- 28 Fotbalista Messi stojí za námi
- 29 S řeholníky v horách
- 30 Díky městu Vizovice se u nás pacienti mají lépe

ŽIVOT A ZDRAVÍ

- 31 Radost z Boha - Marek Orko Vácha
- 32 Milosrdní nejenom vůči lidem, ale i k přírodě
- 34 Hledání inovativních řešení

SPIRITUALITA

- 35 Maria, matka církve a naše matka
- 36 „Srdce ať poroučí!“ & kam dál v úzkosti?
- 37 Z dopisů sv. Jana z Boha
- 43 @pontifex - Papež František na twitteru
- 38 Připravujeme a co nás čeká?
- 41 Dětský koutek

MILÉ SESTRY A MILÍ BRATŘI,

v dnešní době je stále populární tvorba rodokmenu. Člověk má možnost poznávat kořeny své rodiny až do vzdálených generací. S trochou nadsázky mohu říci, že i český národ vytváří svůj rodokmen. Rádi si připomínáme úseky našich dějin, které jsou pro nás velmi významné, a ve kterých náš národ vzkvétal. Ne vždy se mu však tak dařilo. Tak, jako se i malé dítě učí mluvit a chodit a seznamuje se se světem, tak i naše společnost nabírá zkušeností s přibývajícími roky. Nikdo z nás nejsme bezchybní, proto chyby v našem rozvoji, když už převezmeme za sebe odpovědnost, můžeme obrátit s přibývajícím časem v pozitivní zkušenost a vyvarovat se těchto chyb i v budoucnu. S letošní oslavou 100 let založení Československého státu máme již dostatek zkušeností některé chyby neopakovat. Máme možnost přispět svou činností k tomu, aby generace po nás, mohly čerpat z historie, na kterou budou hrdí.

Kéž nám Pán žehná v každém našem konání pro dobro naše i pro dobro celého národa.

Br. Martin Macek, OH
představený milosrdných bratří
v České republice a na Slovensku

krátce...

| Společný evropský noviciát se stává realitou

Významná změna v procesu přijímání členů řádu nás čeká příští rok v říjnu. Definitivně totiž bylo rozhodnuto o založení jednotného evropského noviciátu. Sídliť bude v italské Brescii a na starosti ho bude mít speciální formační tým složený ze 4 milosrdných bratří, z nichž jeden bude br. Damian Horvath z Rakouské provincie. Další tři budou ze Španělska, Itálie a z Polska. V prosinci proběhne další z řady přípravných setkání. O detailech budeme informovat.

| Ve Vizovicích máme nového duchovního

Do vizovické farnosti a tudíž i do naší tamní nemocnice byl povolán nový kněz P. Vít Hlavica. Vedle péče o farnost bude poskytovat duchovní službu i nemocným v naší nemocnici. Mše svatá v nemocniční kapli od nynějška budou ve středu ve 13.00.

Narodil se v roce 1977 a po studiu na teologické fakultě v Olomouci byl v roce 2000 vysvěcený na jáhna. Po službě v Zábřehu na Moravě přijal v roce 2001 kněžské svěcení. Kaplanem byl nejprve ve Veselí nad Moravou a v Radějově, od roku 2006 farářem v Polešovicích a od roku 2010 ve farnosti Panny Marie v Kroměříži.

Do jeho služby děkana ve Vizovicích mu vyprošujeme požehnání od Pána a ochranu Panny Marie, Matky Dobré Rady.

| Světlo skrze hospitalitu

Čirá skla v kapli naší vizovické nemocnice se proměnila díky fóliové vitráži granátového jablka. Do kaple Panny Marie, Matky Dobré Rady, tak světlo bude procházet skrze motiv, který milosrdné bratry provází po staletí, skrze symbol lásky a plnosti.

| Kvalitní umění vyžaduje kvalitní zázemí

Nemalou investici jsme provedli v našem koncertním sále v Brně. Téměř 15 let u nás hosté sedávali na konferenčních židlích. Konečně se nám podařilo sehnat dostatek prostředků k nákupu židlí nových, které díky svému modernímu designu zkvalitňují i akustiku nádherného barokního prostoru. Jsme přesvědčení, že i díky nim budou hosté moci zažít lepší a bohatší kulturní chvíle.

| Konference ředitelů církevních škol

V polovině listopadu se ředitelka naší mateřské školy v Brně zúčastnila setkání zástupců všech církevních škol v České republice. Sešlo se jich více než 150. Účelem setkání ve Žďáru nad Sázavou bylo prodiskutovat aktuální otázky církevního školství – financování, ale především také problematiky pedagogického vedení a možnostmi dalšího rozvoje.

Konference nabídla účastníkům velmi bohatý program užitečný pro náročnou práci ředitelů. Kromě toho však byla také příležitostí opět se utvrdit v tom, že církevní školství je sice malá, ale přesto významná součást českého vzdělávacího systému. Ale především v tom, že je jednou

z nejdůležitějších oblastí činnosti církve vůbec.

| Koncert pro Cestu 121

Spolu se společností Cesta 121, která se věnuje kněžím, jež kvůli stáří, nemoci či jiným těžkostem potřebují pomoc, jsme pořádali benefiční koncert, který proběhl v klášterním kostele sv. Leopolda v Brně v sobotu 8. prosince. Na koncertě zazněly skladby od baroka po současnost (Adagio, Ave Maria, Jesus Christ Superstar či Ombra mai fu) a představil se hudebník Marian Jurečka a uskupení Porta Benefica. Výtěžek z koncertu bude použit na projekty Cesty 121.

DVOJÍ POVOLÁNÍ P. PROVINCIALA SAJIHO

8. července přijal jáhenské svěcení náš provinciál Saji Mullankuzhy v klášterním kostele milosrdných bratří ve Vídni. Kněžské svěcení je plánováno na příští rok. P. provinciál tak naplňuje své dlouhotrvající přání následovat Krista i v kněžské službě.

„Dokonce ještě před tím, než jsem se stal milosrdným bratrem, jsem cítil povolání ke kněžství. Ale zároveň mě velice lákala služba nemocným, zdravotně postiženým a potřebným lidem. Vstoupil jsem tedy do řádu milosrdných bratří a usiloval o to, abych se knězem mohl stát,“ vzpomíná p. provinciál Saji. Že nebude snadné skloubit obě povolání bylo od začátku jasné. Milosrdní bratři jsou laický řád a kněžská povolání v jejich řadách jsou vzácná. „Bylo tolik okamžiků, kdy jsem pochyboval o tom, že se někdy knězem stanu. Snažil jsem se ale zůstat optimistický. Charisma milosrdných bratří mě posílilo a trpělivě jsem v rozpoznávání povolání mohl pokračovat. Říkal jsem si, že vlastně už jenom jako milosrdný bratr jsem skutečně šťastný. A bude-li Pán chtít, zařídí to tak, abych kněžství mohl přijmout,“ dodává.

Z Indie do Rakouska

Br. Saji do řádu milosrdných bratří vstoupil v roce 2000 v jeho rodné zemi Indii. Po dokončení formace byl v roce 2004 poslán do Rakouska. Ihned po příjezdu oslovil provinciála Ulricha Fischera s prosbou o dovolení studia teologie, aby se mohl stát knězem. „Nenamítal, ale řekl, že nejdříve je potřeba dokončit studium ošetrovatelství, kvůli čemuž jsem byl do Rakouska poslán. Zároveň nejdříve potřeboval jistotu, že se naučím tak dobře německy, že studium teologie zvládnu. Souhlasil jsem, že počkám,“ pokračuje p. provinciál. Jazyk se skutečně naučil, dokončil ošetrovatelská studia ve Vídni a začal pracovat v řádové nemocnici v Linci. Po šesti letech přišel čas a představení mu studium teologie dovolili. Vedle toho se během dvou let naučil znakovou řeč, aby mohl jako ošetrovatel pracovat v ambulanci pro neslyšící.

Zásadní změna v jeho životě ale nastala v roce 2014, kdy byl jmenován převorem vídeňského konventu. „Neměl jsem na výběr, studium teologie jsem musel přerušit. V té době

jsme připravovali 400. výročí založení vídeňské nemocnice a na studium nebyl čas.“ Po roce a půl byl schopen ve studiu pokračovat. Absolvoval na teologické fakultě v Heiligenkreutz v Dolním Rakousku, což mu umožnilo přijmout jáhenské svěcení. „Jáhenská služba je důležitým krokem ke kněžství, důležitým krokem k naplnění mého snu o kněžství,“ říká p. provinciál Saji šťastně.

Řeholní život byl pro p. provinciála velká výhoda ve studiu oproti jiným zájemcům o kněžství. Ti totiž musí absolvovat seminář. Br. Saji byl z této povinnosti uvolněn, neboť od noviciátu žije v komunitě, a tomu má seminář naučit – životu v komunitě. Celá studia tak mohl absolvovat de facto dálkově. Co na teologii miluje nejvíce je její pastorální aspekt. „Církevní právo je nezbytné, ale představuje pevný rámec, ve kterém se musíme držet. Ale v pastorální teologii mohou vlastní myšlenky proměnit v konkrétní činy práce ve farnosti a mezi věřícími. A to třeba i v naší nemocnici.“

Velká slavnost

Jáhenské svěcení p. provinciál obdržel 8. července v našem vídeňském řádovém kostele z rukou arcibiskupa Christopa kardinála Schönborna. Kostel byl do posledního místa zaplněný. Mezi hosty byli provinciálové z Bavorska, Polska, ale dokonce i z Indie.

Kněz v laickém řádu

Kněžské svěcení je plánováno na příští rok. Jeho úloha v řádu se dozajista mírně změní. „Určitě nedojde k žádné výrazné změně mého postavení. Ano, budu kněz, ale především zůstávám milosrdným bratrem. Kněží obecně však mají větší zodpovědnost za pastorální péči a těším se, že tuto službu budu moci aplikovat i v mém postavení provinciála. Změní se dozajista forma mé modlitby, budu moci slavit a podávat svátosti.“ P. provinciál by určitě toužil více sloužit jako kněz, dokud ale bude provinciálem, provincie, za kterou má zodpovědnost, pro něj bude prioritou.

Brigitte Veinfurter

DOBROVOLNÍCI POMÁHAJÍ TĚLU I DUŠI

Za podporu našich dobrovolnických aktivit v Nemocnici Milosrdných bratří v Brně mnohokrát děkujeme městské části Brno-střed. Díky daru 10.000,- Kč jsme mohli v programu pokračovat a zpříjemnit tak hospitalizaci stovkám pacientů.

Milosrdní bratři a místní nemocnice od roku 1747 patří k neodmyslitelným součástem města Brna. Již téměř 300 let v areálu kláštera a nemocnice nachází útočiště nemocní, chudí, sociálně slabí a všichni jakkoli potřební.

Léčebna dlouhodobě nemocných v Nemocnici Milosrdných bratří je jednou z největších léčeben v České republice a dobrovolnický program dává možnost obyvatelům Brna a lidem, kteří zde pracují, aktivně se zapojit do tohoto díla, mohou převzít svůj díl zodpovědnosti za kvalitu života společnosti a zdravé prostředí.

Hlavním privilegiem dobrovolníků je možnost poskytnutí obyčejného lidského kontaktu a podpory nemocnému člověku. Pro velké množství pacientů na odděleních personál často nemá možnost sednout si na delší

dobu k nemocnému, a tuto službu může poskytnout právě dobrovolník. Přitom je u dobrovolníků důležité soustředit se na rozdíl od profesionálního personálu na to, co je u člověka zdravé, ne to, co potřebuje uzdravit, na přítomný okamžik, ne na minulost nebo budoucnost, a na činnost, a ne na výsledek léčby. Dobrovolník v nemocnici navštěvuje člověka, ne pacienta. A právě tento přístup může být tím uzdravujícím momentem, který léčí nejen tělo, ale i duši.

Dobrovolnický program má jedinečnou možnost naprosto přirozeným způsobem podpořit aktivní trávení volného času pacientů. Dobrovolníci zde poskytují podporu, pomáhají vyplnit volný čas pacientů aktivitami, které přispívají k pozitivnímu průběhu léčby, rozvoji sociálních dovedností a udržují pacienty aktivní.

A k tomu je samozřejmě třeba dobrovolníky školit v potřebných dovednostech a kompetencích a vybavovat dobrovolnické centrum pomůckami pro práci s pacienty a jiným potřebným materiálem. Nejnákladnější je

pak pojištění dobrovolníků, ale také potisk triček, které slouží k identifikaci dobrovolníků a zároveň jako ochranný prostředek, či nákup padů do sluchadel, které zlepšují komunikaci s hůře slyšícími pacienty.

Velké díky tedy patří Brnu-střed za finanční podporu, ale především všem, kteří se jakkoli do dobrovolnického programu zapojili a zapojují.

Chcete se stát dobrovolníkem?

Máte čas 1-3 hodiny týdně, abyste ho věnovali lidem, kteří za něj budou vděční? Umíte komunikovat s lidmi a umíte naslouchat? Poznáte rádi nové lidi a věnujete jim kus svého srdce? Tak právě Vy můžete být skvělým dobrovolníkem!

Napište našemu koordinátorovi Vítu Pospíchalovi na email vit.pospichal@milosrdni.cz nebo zavolejte na číslo 721 967 289 a domluvte si schůzku. Přijďte se do nemocnice podívat, rádi Vám vše vysvětlíme osobně. Dlouhodobí dobrovolníci absolvují školení, jak s nemocnými lidmi pracovat, jak jim věnovat čas, jak s nimi mluvit. Není to nic těžkého!

Chcete podpořit dobrovolnické aktivity u nemocných, ale nechcete být přímo dobrovolníkem?

Provozování dobrovolnického centra samozřejmě není bez nákladů, musíme nechat potisknout trička, uhradit pojištění dobrovolníků, nebo postupně dokupovat vybavení centra pomůckami. Vše hradíme z vlastních zdrojů a jsme vděční například městu Brnu či MČ Brno-Střed za poskytnuté finanční prostředky formou dotací.

Pokud byste měli zájem, můžete i Vy podpořit rozvoj dobrovolnického programu zasláním daru na číslo účtu **1341663309/0800** s variabilním symbolem **4444**. Za všechny dary děkujeme!

KRÁSA JE DAR, ALE I ZÁVAZEK

„Svět bude zachráněn krásou...“ napsal Dostojevský v jedné své knize. Naši předci to věděli, a i to byl důvod, proč budovali nádherné kostely a zdobili je nejlepším a nejkrásnějším možným uměním. Měla se v nich zrcadlit velikost, krása a láska Boží.

Nejeden člověk by ale řekl, že z dlouhodobého hlediska je takový přístup spíše zátěží. Možná mají pravdu, ale nebýt odhodlání našich předchůdců a jejich ochoty investovat, dnes bychom se nemohli těšit z krásy, která nás obklopuje, která nám vypovídá o hluboké víře těch před námi, o síle, kterou může umění mít na naše smysly. Přesto je to závazek a kvalita společnosti se pozná i podle toho, jak se o historický odkaz dokáže postarat. Naštěstí žijeme v době, která je otevřená ochraně minulosti a snaze udržet ji pro budoucí generace. Díky velkorysosti státní správy a mnoha velkých či drobných dárců se to i nám, troufáme si tvrdit, daří. Největším počinem letošního roku je v této oblasti restaurace svatostánku v našem brněnském kostele sv. Leopolda.

Řemeslníci z dílny S:Lukas paní Jany Severinové začali svatostánek čistit a přezlakovat během letošního jara. Práce trvaly do podzimu. Mistrovské dílo od autora Ondřeje Schweigela totiž během posledních 250 let prošlo vícero opravami. Mnohé z nich však nebyly příliš odborné, a tak naším dnešním záměrem bylo vrátit svatostánek do původního stavu. Bylo třeba odstranit barevné a metalické nátěry, které překrývaly prvky zlaté, některé ulomené části bylo třeba

vyřezat či domodelovat, a dřevo, ze kterého je svatostánek postavený, bylo třeba ošetřit, aby bylo odolné vůči škůdcům a jiným nepříznivým vlivům.

To vše se podařilo jen díky práci mnoha řemeslníků, z nichž velký dík a obdiv zručnosti patří především panu Liboru Jarošovi a Dušanu Hasíkovi, kteří měli na starosti architekturu svatostánku. Dále paní Renatě Zemanové, která restaurovala dominantu svatostánku, obraz Sváté Rodiny s Pannou Marií kojící a sochy andělů. Pan Nevídal zajistil opravu oltářní mensy a Tomáš Mitvalský se postaral o skleněné prvky svatostánku. Všem pomáhali paní Jana Kiliánová s dcerou, Ján Kurčina a další. Osvětlení zajistil pan Vojtěch Sapák se synem. Za odbornou pomoc ale vděčíme i lidem, kteří na svatostán-

ku sice fyzicky nepracovali, ale bez jejichž podpory by nebylo možné dostat ho do finálního stavu. Jsou to především zástupci Národního památkového ústavu v Brně a odboru památkové péče Magistrátu města Brna.

Svatostánek byl dokončen a slavnostně odhalen na svátek sv. Leopolda, patrona kostela, 16. listopadu. Projekt financoval náš řád z vlastních zdrojů za významné podpory státu, Jihomoravského kraje, ale i mnoha drobných dárců. Celková částka rekonstrukce činila 1.881.821,- Kč. Z toho **ministerstvo kultury ČR** se podílelo částkou 1.200.000,- Kč, **Jihomoravský kraj** 120.000,- Kč a zbytek 561,821,- Kč doplatil konvent milosrdných bratří s přispěním dárců. Všem patří náš velký dík!

vp

BOHOSLOVEC BRANKO O OŠETROVATEĽSKEJ SKÚSENOSTI

Rok ako ošetrovateľ prežil v našej nemocnici milosrdných bratov bohoslovec Branko Valkovič z Hronského Beňadika, ktorý pokračuje v štúdiu teológie v Kňazskom seminári v Nitre. Začínal na oddelení pre dlhodobu chorých, potom slúžil v chirurgickej ambulancii. Pri príležitosti ukončenia svojej služby sa ochotne podelil o svoje postrehy z tejto „misie“ medzi chorými.

Už o niekoľko dní, v septembri, nastúpi do 4. ročníka v seminári. Čo v ňom zanechala služba ošetrovateľa v našej nemocnici milosrdných bratov a čo si odnáša do svojho bohosloveckého štúdia z tejto ročnej praxe medzi pacientmi a chorými? „Predstavení v seminári mi navrhli pastoračný ročník, ktorý je prerušením štúdia. Vtedy bohoslovec neštuduje, odchádza zo seminára a pôsobí na určitom mieste, buď vo farnosti, alebo i v nemocnici, kde sa chce a môže zdokonaľiť vo svojom budúcom povolání, utvrdiť sa v ňom a robiť aj niečo užitočné. Ja som dostal návrh pôsobiť tu, v nemocnici milosrdných bratov alebo ísť do zariadenia, ktoré

založil kňaz, otec Marián Kuffa v Žakovciach. Ale pre mňa bolo sympatické práve to nemocničné prostredie, lebo aj môj otec bol kedysi dávno ošetrovateľ v nemocnici. Bolo to pre mňa príťažlivé aj tým, že som sa spolu so svojou mamou staral o svoju starú mamu.“

Silné svedectvo od pacientov

Na otázku, čo považuje za najväčší dar a poznanie získané počas uplynulého roka v cirkevnej nemocnici, bohoslovec Branislav hovorí: „Na oddelení pre dlhodobu chorých som pomáhal s rannou hygienou pacientov, ich prebaľovaním, polohovaním, až po ich sprevádzanie a počúvanie. Keď robíte v takomto prostredí, uvedomíte si, aký je život krehký a poľutovný. Začínate si ho teda viac vážiť. Keď človek robí skutky milosrdenstva, tak si uvedomuje, že sú tu trpiaci, ktorým treba pomáhať a robí ho to súciteľším, viac cíti s trpiacimi. Vo farnostiach sú tiež starí ľudia, chorí a trpiaci, takže som mal možnosť stretnúť a pochopiť týchto

praxe.“ Zároveň prezradil, že spoznal najmä veriacich pacientov. „Najmä u tých starších som vnímal veľmi veľkú úctu k eucharistickému Ježišovi. Keď som rozdával sv. prijímanie, tak mnohí ako keby ožili, rozžiari-li sa im oči. Hovorili mi, že Ježiš je tá najväčšia sila, ktorú môžu dostať a v tejto podobe Ježiš s nami ostáva až do skončenia sveta. To bolo pre mňa veľmi silné svedectvo. Napriek tomu, že sú tu pacienti s veľmi ťažkými diagnózami, videl som amputované nohy, veľmi bolestivé prípady, pacienti to znášali s pokorou, nesťažovali sa. A my, ktorí sme zdraví, sa často sťažujeme na úplné maličkosti,“ doplnil bohoslovec s dovetkom: „Po tejto skúsenosti by som si vedel raz predstaviť svoje pôsobenie v úlohe nemocničného kaplána, je ich totiž málo.“ Na otázku, či má po tejto službe užší vzťah aj k zakladateľovi rehole milosrdných bratov, odpovedal: „Ja som bol kedysi na stretnutí veriacej mládeže v Trnave a tam rôzni rehoľníci rozdávali letáky. Boli tam aj knihy o sv. Jánovi z Boha, tak som si ich vzal domov a zbežne som si ich preštudoval, ale vlastne až teraz som si ich začal hlbšie vnímať. A prečo by sa rád stal kňazom? „Je to pre mňa mimoriadne príťažlivé povolanie. Cítim, že tak, ako aj pred dvetisíc rokmi volal Ježiš apoštolov, aby zanechali všetko a boli s Ním, krmili sa jeho

Slovom a potom ho hlásali ďalej, tak i teraz v tejto dobe Ježiš kráča naprieč svojím Domom, čiže Cirkvou, a volá mladých mužov do jeho obdivuhodného úradu – kňazstva. Úplne na záver bohoslovec dodal: „Za uplynulý rok som tu v Bratislave, v nemocnici a v reholi milosrdných bratov stretol veľmi veľa dobrých ľudí, s ktorými som nadobudol krásny vzťah. Rád sa sem budem vracáť. Tu som sa naučil obväzovať fyzické rany pacientom, ale kňaz je ten, kto v spovednici obväzuje tie ich duchovné rany.“ Brankovi želáme, aby v štúdiu i neskôr v pastoračnej praxi kňaza dobre zúžitkoval všetko, čo nadobudol ako skúsenosti.

Andrea Eliášová

CENY CELESTÝNA OPITZE 2018

Devátý ročník udílení Cen Celestýna Opitze proběhl v sobotu 27. 10. tradičně v pražském kostele sv. Šimona a Judy v Praze, tentokrát v rámci koncertu uskupení In Concerto Davida Uličníka a Jiřího Škorpíka. K řadě laureátů se přidali tři další.

Ceny byly předány jen pár metrů od místa, kde byla v roce 1847 milosrdným bratrem a lékařem Celestýnem Opitzem podána první narkóza při operaci pacienta v Evropě.

Laureáty se stali MUDr. Tomáš Šebek, lékař „bez hranic“, za obětavou službu lidem nemocným v oblastech světa postižených válečnými konflikty a jinými katastrofami a příkladnou práci lékaře, paní Klementina Kubičková za dílo pomoci dětem s postižením, poskytnutí možnosti vzdělávání a pomoc při směřování života těchto dětí a TV Noe za zprostředkovávání nejen dobrých zpráv a poskytování duchovních služeb lidem nemocným a upoutaným na lůžko.

Letošním laureátem je také Rev. Bernard Oringa Balmoi, arcibiskup episkopální církve v Jižním Súdánu,

za obětavou službu lidem trpícím v Jižním Súdánu, budování zdravotního a sociálního systému ve svěřené diecézi v Toritu a především šíření naděje na vyřešení dlouhotrvajícího konfliktu. Otcí arcibiskupovi byla cena předána při jeho návštěvě České republiky v květnu letošního roku.

KDO JSOU LETOŠNÍ LAUREÁTI?

MUDr. Tomáš Šebek

Utrpení, válka, hladomor, oblasti postižené živelnou katastrofou a extrémní podmínky pro práci - s tímto vším se Tomáš Šebek setkal. Pochází z pražského prostředí. Již od dětství ho přitahovala medicína. Proto ve svém rodném městě vystudoval i Karlovu univerzitu a začal se věnovat lékařské činnosti. Životní cesta ho zavedla do míst, kde systém zdravotní péče, který je známe my, neexistuje. Několik týdnů sloužil jako jediný lékař ve městě s 60.000 obyvateli. Působil například na Haiti, a extrémní podmínky pro práci -

s tímto vším se Tomáš Šebek setkal. Pochází z pražského prostředí. Již od dětství ho přitahovala medicína. Proto ve svém rodném městě vystudoval i Karlovu univerzitu a začal se věnovat lékařské činnosti. Životní cesta ho zavedla do míst, kde systém zdravotní péče, který je známe my, neexistuje. Několik týdnů sloužil jako jediný lékař ve městě s 60.000 obyvateli. Působil například na Haiti, v Afghánistánu nebo v Jižním Súdánu. Extrémní pracovní podmínky, kterými si procházel, ho neustále učily novým zkušenostem. Na stanovení diagnózy, podložené moderními medicínskými přístroji musel v těchto končinách světa zčásti či zcela rezignovat. V roce 2010 se připojil k organizaci „Lékaři bez hranic“. Je dvou atestovaným chirurgem s praxí v oblasti chirurgie a traumatologie. Jak sám tvrdí, i přes nedostatek lé-

kařů v naší republice a přes jeho občasné výjezdy do oblastí postižených živelnou katastrofou či hladomorem a válkou kolaps českému zdravotnictví rozhodně nehrozí. O to více rád se vrací do domácích podmínek s vědomím jakou výsadou je u nás práce zdravotníků a jak dobře se mají i naši domácí pacienti. Dnes působí v pražské nemocnici sester boromejek a v bývalé nemocnici milosrdných bratří Na Františku.

Klementina Kubičková

Pro kvalitní život společnosti a její rozvoj jsou důležité především dvě oblasti: školství a zdravotnictví. Školství by mělo dávat dětem prostor pro jejich rozvoj a uplatnění. Zdravotnictví by pak mělo pamatovat především na ty, kteří potřebují pomoc druhého, a to především ti, kteří jsou na sklon-

ku svého života. Paní Kubičková se narodila v době, kdy byla podepsána mnichovská dohoda, a v naší vlasti se stal Emil Hácha prezidentem. Od dětství tak zažívala dobu, která byla jednou z nejtěžších. Po II. světové válce navštěvovala obecnou školu. S nástupem komunistů se však její rodina dostávala do potíží. Zdravé názory a nesouhlas s komunistickou mocí ovlivněnou Ruskem přivedly otce rodiny do vězení. Už v této době začala paní Kubičková cítit touhu vychovávat mládež. Nedostala však od tehdejší KSČ souhlas ke studiu na vysoké škole. Tu mohla studovat až později, když „ledy trochu povolily“. Jejím cílem nebylo vzdělávat vysoce inteligentní vrstvu národa, ale starat se o ty, kteří pocházeli z chudších rodin. Svojí houževnatostí a cílevědomostí se i přes svůj rodinný původ stala ředitelkou školy. Osnovy neměla postavené na tabulkovém systému školství, ale na vzájemných vztazích. Škola, kterou začala budovat, sloužila především těm dětem, které potřebovaly podporu a motivaci pro studium. Někteří rodiče těchto dětí nechťeli pouštět děti do školy. Ona takové rodiny navštívila a vysvětlila jim, jak důležité je, aby i takové děti do školy chodily. Po ukončení studia jí pak takoví rodiče často děkovali, že se jejich děti mohou uplatnit ve spo-

lečnosti. I díky tomu je nejen v Novém Městě nad Metují, kde působila, uctívanou a váženou osobou, a to pro své postoje a pro svou radikálnost věci řešit. Díky její nezměrné energii, kterou má i dnes, je spousta jejích bývalých žáků na pozicích, na které by sami asi nedosáhli. Ona sama má největší radost z každého dítěte, které se v době své dospělosti dokáže postavit na vlastní nohy.

TV Noe

Od začátku udílení Cen Celestýna Opitze neustále zdůrazňujeme, že hospitalita je velice široká, pomoci druhému člověku je možné mnoha různými způsoby. Na poli hospitality tak sice netradičním způsobem působí a velkou službu poskytuje i televize Noe.

Proč zrovna TV Noe? Představme si, jako by byla člověkem... Pracuje jak s mladými, tak se starými lidmi. Rád navštěvuje nemocné a staré lidi v léčebnách a domovech důchodců, či osamocené. Vytváří jim přátelské prostředí a zůstává s nimi tak dlouho, jak si jen oni přejí. Pracuje na podkladech evangelia. Spolupracuje s ostatními církvemi a neziskovými organizacemi. Přestože je v jeho branži mnoho kolegů zabývajících se podobnou aktivitou, on je však tím

jediným, který z pozice své odbornosti v naší zemi působí na základě křesťanských morálních hodnot. Pro hodně lidí se stává partnerem, který vždy potěší a povzbudí. Proto mu i mnoho lidí vyjadřuje svou podporu. Je neúnavný, dokáže pracovat ve dne i v noci. Je přímo zapojen do aktuálního dění církve, aby pak mohl vyprávět o každém dni. Při setkání s ním přináší radost, modlitbu a hlavně na každého má dostatek času. Když nás Kristus nabádá k tomu, abychom sloužili druhým, nemusí to znamenat jen bezprostřední setkání a nastavená ruka. Pomoci druhým znamená i být příkladem, žít a pracovat v duchu morálních hodnot, zkrátka, jak nás učil sv. Jan z Boha, dělat dobro a dělat ho dobře. A jsme přesvědčeni, že TV Noe dobro skutečně dělá a dělá ho velice dobře.

Rev. Bernard Oringa Balmoi

Nepoznal, co to je žít v míru. Jeho zem je neustále zmítána válečným konfliktem. Se svojí manželkou věnuje veškeré úsilí pomoci dětem a těm, kteří potřebují pomoc. V rodném místě se stará o sirotky převážně zavražděných rodičů. Snaží se neustále a aktivně shánět pomoc i ze zahraničí. To je však velice problematické, protože místní úřady velmi zřídka povolují vycestování ze země. Tak i na povolení pro jeho poslední návštěvu u nás čekal u místních úřadů 2 roky. Při svých zahraničních cestách se snaží nashromáždit finance pro pomoc místním lidem a vybízí k modlitbám za jeho těžce zkoušenou zemi. V květnu jsme se s ním setkali v našem brněnském konventu a byli jsme ohromeni pokorou, která z něho vyzařovala. Válka, která zem devastuje, není dle jeho slov to nejhorší. Daleko horší je hladomor, který v zemi vládne již roky. „Před kulkami můžete utéct, ale hlad vás vyžene z děr...“, říká. Pro své vysoké postavení v církvi dostal již vícekrát nabídku azylu v USA a v dalších zemích. Všechny však omítl. Nedokázal by žít v míru, zatímco ostatní jeho spoluobčané by trpěli a umírali. Tak se vždy i s manželkou rozhodli zůstat a pomáhat v místě války a hladomoru.

Br. Martin ě vp

BR. ALFONS M. HÖRING ZEMŘEL

V minulém čísle Hospitality jsme zveřejnili text br. Alfonse M. Höringa věnovaný ctihodnému milosrdnému bratru Fortunatu Thanhäuserovi. S lítostí musíme oznámit, že br. Alfons letos v létě 20. července zemřel. Br. Alfons byl pro nás velmi vzácný člověk, byl to on, kdo br. Fotrunatovi pomáhal zakládat Indickou řádovou provincii. Byl pro nás vzorem milosrdného bratra a misionáře.

Narodil se v roce 1943 a do řádu milosrdných bratří vstoupil v roce 1960 ve Frankfurtu nad Mohanem, získal

zde zdravotnické vzdělání. Jako jeden ze tří bratří byl vybrán, aby odcestoval do Indie na řádovou misi. V letech 1970 až 1986 se podílel na výstavbě několika zařízení pro chudé, potřebné a opuštěné děti. Jeho zásluhou se odkazem sv. Jana z Boha nechalo inspirovat mnoho místních mladých mužů, kteří přijali slib hospitality a stali se milosrdnými bratry.

Po návratu do Německa pracoval v pastorační výchově mladých povolání. Mimo jiné v rámci meziprovinční spolupráce působil jako submagistr v rakouském Grazu.

Vedle toho byl díky svým bohatým zkušenostem jmenován misijním sekretářem bavorské provincie a pravidelně tak jezdil do Indie pečovat o tamní řádová zařízení. Jeho zásluhou byla v roce 2005 založena samostatná Indická řádová provincie. V stejném roce pak zemřel jeho kolega br. Fortunatus. Od té doby br. Alfons neúnavně usiloval o jeho blahorečení. Podařilo se mu dosáhnout předstupně, kdy byl br. Fortunatus označen jako ctihodný. V posledních letech žil v německém Regensburgu.

NA CESTĚ K 69. GENERÁLNÍ KAPITULE

Od 14. ledna do 6. února 2019 se v Římě uskuteční 69. generální kapitula řádu milosrdných bratří. Ponese název „Formování budoucnosti hospitality“. Generální definitor br. Rudolf Knopp vede přípravnou komisi.

Jak probíhají přípravy na kapitulu?

Na konci roku 2016 jsme založili mezinárodní přípravnou komisi, ve které jsou bratři i spolupracovníci. Jejím úkolem je obsahová příprava kapituly. To se děje především formou sestavování pracovního dokumentu, který již schválila generální rada. Od letošního ledna pak byla zřízena druhá komise, která má za úkol zajistit organizační stránky kapituly. V této komisi pak jsou bratři a spolupracovníci, kteří působí přímo na generalátu. Tuto komisi řídí br. André. A samozřejmě všichni bratři na světě a naši spolupracovníci pak byli vyzváni k doprovodu příprav kapituly modlitbou.

Zmínil jste pracovní dokument. Co konkrétně se v něm píše? Jaká témata na kapitulu přináší?

Dokument je rozdělený do šesti hlavních částí podle témat, kterými se kapitula bude zabývat. Témata jsou následující: bratři a jejich společenství, bratři jako část rodiny sv. Jana z Boha, svědectví hospitality, struktura pro budoucnost a mezinárodní spolupráce. Zvláštností dokumentu je to, že se neomezuje pouze na obecný úvod a otázky k diskuzi, ale každé téma je dále rozdělené podle regionů, kde působíme – Afrika, Asie a Oceánie, Evropa, Latinská Amerika

a Severní Amerika. Dokument tak ukazuje skutečnou různorodost řádu a reflektuje aktuální potřeby na daných místech.

Čemu se bude kapitula více věnovat – praktickým otázkám, jako je třeba ekonomická situace, nebo spíše novým potřebám společnosti a doby, na které má řád odpovídat?

Řeholní život na poli hospitality se nedá realizovat v abstraktním prostoru, ale pouze v konkrétní realitě dané místem. Jak jsem zmínil, působíme na pěti kontinentech. Praktické otázky s těmi duchovními hodně souvisí. Sociálně politický vývoj a ekonomická situace například systému zdravotnictví hrají velkou roli. Naše poslední statistiky z let 2015 a 2016, které již máme zanalyzované, třeba ukazují, že řád pomalu proměňuje charakter svého působení a stále častěji se bratři věnují spíše sociální činnosti než zdravotnictví. K tomu koneckonců nejen nás také vyzval papež František. A pokud mluvíme o spiritualitě hospitality, kterou chceme reálně žít, nikdy se nevyhneme otázkám financování. Těžké téma, které je však třeba řešit.

Na kapitule budou přítomni i spolupracovníci. Jakou budou hrát roli?

Podle stanov, které jsme si určili, bude na kapitule za každou provincii přítomný jeden laický spolupracovník. Jejich přítomnost bude důležitá v druhém týdnu kapituly, kdy máme na programu diskuzi k tématům rodiny sv. Jana z Boha, která je společenstvím bratří a právě spolupracovníků. Jejich pohled je důležitý i z toho důvodu, že žijí v reálné společnosti, znají její těžkosti a potřeby v konkrétním místě. Budeme s nimi ale hledat odpovědi i na otázky o udržitelnosti současné struktury našich děl. A přispět samozřejmě mohou i v otázkách mezinárodní spolupráce, financování, ale například i zdravého hospodaření s ohledem na životní prostředí. Ve všech těchto aspektech našeho působení mají z vnějšku mnoho zkušeností, o které se rádi necháme obohatit. Na kapitule tedy budou v diskuzi hrát velkou roli. Nicméně právo hlasování zůstává stále jenom bratřím.

Na kapitule se také bude volit nový generální převor a definitorium. Už jste o této věci mluvili, anebo to necháváte přímo až na kapitulu?

Ano, to je častá otázka. Lidé se často mylně domnívají, že existuje něco jako předvolební kampaň. Není tomu ale tak. Řešit takové věci bratry i spolupracovníky velice obtěžuje. Nechá-

váme to tedy až na kapitulu. Žádná předvolební kampaň, žádné volební sliby, žádné volební dárky.

Dozvěděli jsme se, že pro kapitolu se připravuje film. Co v něm uvidíme?

Statistiky jsou vždy tak trochu nudné, ale kapitula potřebuje být živá, silná a kreativní. Chceme si skrze film připomenout současný obraz řádu, který je živý, silný a kreativní. Ale zároveň film zajímavě trochu té statistiky přinese. Řekněme, že video tedy představuje aktuální obraz řádu.

Francisco Ilardo

CO JE VLASTNĚ GENERÁLNÍ KAPITULA?

V řádových stanovách se v 82. článku píše, že generální kapitula má nejvyšší autoritu nad celým řádem a proto má i primární odpovědnost za vedení řeholního společenství při uskutečňování poslání, které mu Duch Svatý svěřil. Generální kapitula se schází jednou za šest let a kromě diskuzí a rozhodování o obsahu působení volí generálního převora a definitorium.

SETKÁNÍ EVROPSKÝCH SCHOLASTIKŮ VE VÍDNI

Na konci srpna proběhlo ve Vídni důležité setkání našich scholastiků z rakouské, bavorské, portugalské a španělské provincie. Vyměnili si osobní zkušenosti a prožitky z řeholního života a hledali způsob, jak mohou pomoci řád posunout kupředu.

Pro vysvětlení, mezi milosrdnými bratry scholastici jsou nejmladší z nich. Prvními řeholními sliby se novic stává scholastikem. Své dočasné sliby pak opakuje jednou za rok po dobu pěti let. Po tomto období skládá sliby věčné. Slouží ke skutečnému

poznání svého osobního povolání, ale i zájmů, talentů v řeholním životě, ale i nejistot či slabostí, na kterých je třeba pracovat. Je to období hlubokého rozjímání a upevňování sebe sama. I díky tomu jsou scholastici velice citliví a pozorní, vnímají rozdíly mezi běžným a řeholním životem. A proto mohou řád velice obohatit. I to je důvod jejich pravidelných setkání, kde mají možnost se sdílet a řádu tak přinést nové impulzy.

Týdenní setkání ve Vídni, které organizoval br. Seraphim Schorer, magistr scholastiků pro Rakousko a Bavorsko, mělo tyto cíle: vyměnit si zkušenosti, poznat se navzájem a sdílet obsah řeholního života.

První podobné setkání se uskutečnilo už v roce 1981, které se účastnili scholastici z Rakouska a tehdejší Rýnské provincie. Poláci se poprvé účastnili v roce 1988. Španělé a Portugalci se přidali v roce 2015. Vedle scholastiků samotných se setkání účastní i jejich představení zodpovědní za formaci.

Jazykovou bariéru pomáhají překlenout tlumočníci, případně se snaží najít řeč, kterou všichni ovládají, zpravidla je to angličtina. Dříve setkání moderoval externí host, odborník na formaci z jiných řeholí. Letos si však setkání scholastici připravili sami. Bratři z každé země vždy měli na starosti jeden den.

První den byl věnován vzájemnému poznání a prohlídce vídeňského konventu a nemocnice. Úterní téma měli na starosti německy mluvící bratři. Rozhovory se týkaly každodenního života řeholníka, jak ho úspěšně naplnit, udržet sílu povolání a nevyho-

řet. „Toto téma je pro scholastiku nesmírně důležité a citlivé. Po noviciátu, v němž je všechno řízeno magistrem noviců, má najednou scholastik každodenní život mnohem více ve svých rukou a musí umět ho organizovat,“ hodnotí téma br. Seraphim. Středu navrhovali polští bratři a věnovala se vztahu s Bohem. Svatý Jan z Boha pak byl středobodem čtvrtěných rozhovorů. Poslední den byl věnován přípravě na generální kapitulu, která nás čeká začátkem roku 2019.

Brigitte Veinfurter

„HLE, UBOŽÁK...“ & SVĚTOVÝ DEN CHUDÝCH

Světový den nemocných v začátku roku se stal tradicí, papež František teď od podzimního období zavádí nový významný den. Od letoška každý rok 18. listopadu budeme prožívat Světový den chudých. K prvnímu dni chudých papež František napsal krásné poselství, ze kterého si dovoluujeme první části otisknout. Celé znění poselství je možné najít na stránkách www.cirkev.cz.

„Hle, ubožák zavolal a Hospodin slyšel“ (Žalm 34, 7) Žalmistova slova se stávají našimi ve chvíli, kdy jsme sami voláni, abychom se setkali s různými situacemi utrpení a vyloučení na okraj, ve kterých žije tolik našich bratrů a sester, které obvykle označujeme obecným pojmem „chudí“. Pisateli těchto slov není uvedena situace cizí, naopak. On sám má přímou zkušenost s chudobou, ale proměňuje ji v píseň chvály a vděčnosti Pánu. Tento žalm dnes umožňuje i nám, kteří jsme ponořeni do tolika forem chudoby, abychom pochopili, kdo jsou skuteční chudí, tedy ti, ke kterým máme obrátit svůj pohled,

naslouchat jejich volání a poznat jejich potřeby.

Je nám především řečeno, že Pán naslouchá chudým, kteří k němu volají, a je dobrý k těm, kteří, se srdcem sklíčeným smutkem, samotou a vyloučením, u něj hledají útočiště. Poslouchá všechny ty, jejichž důstojnost je pošlapávána, a oni mají přesto sílu obrátit svůj pohled vzhůru, aby obdrželi světlo a útěchu. Naslouchá těm, kteří jsou pronásledováni jménem falešné spravedlnosti, utlačováni politikami nehodnými toho jména a vystrašení násilím; i přesto dokážou najít v Bohu svého Spasitele. To, co z této modlitby vysvítá, je především pocit odevzdanosti a důvěry v Otce naslouchajícího a přijímajícího. V celé délce vlny těchto slov můžeme hlouběji pochopit to, co Ježíš vyhlásil slovy blahoslavenství: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království“ (Mt 5,3).

V síle této jedinečné a z mnoha ohledů nezasloužené a plně nevyjádřitelné zkušenosti lze nicméně vnímat touhu sdělit ji druhým, nejprve těm,

kterí jsou podobně jako žalmista chudí, odmítání a vylučování. Vždyť žádný se nemůže považovat za vyloučeného z Otcovy lásky, a to zvláště ve světě, který jako první cíl často vyvyšuje bohatství a vede k uzavřenosti do sebe sama.

Třemi slovesy charakterizuje žalm postoj chudého a jeho vztah k Bohu. Především sloveso „volat“. Podmíněnost chudobou se nedá vystihnout jedním slovem, ale stává se křikem, který proniká nebesa a dochází k Bohu. Co jiného vyjadřuje volání chudého než právě jeho utrpení a samotu, jeho zklamání a naději? Můžeme se ptát: Jak je možné, že tento křik, který vystoupí až před tvář Boží, nedokáže dolehnout k našim uším a nechává nás netečnými a chladnými? U příležitosti tohoto Dne jsme voláni k vážnému zpytování svědomí, abychom poznali, zda opravdu jsme schopni naslouchat chudým.

To, co potřebujeme, je ticho k naslouchání, abychom zachytili jejich hlas. Pokud příliš mluvíme my, nedokážeme uslyšet je. Mám často obavu, že tolik iniciativ, jakoli jsou záslužné a potřebné, děláme víc proto, abychom uspokojili sebe samotné, než abychom vyslyšeli volání chudáka. V takovém případě, ve chvíli, kdy

chudí o sobě dávají vědět křikem, nejde o odpovídající vztah, protože není schopen vstoupit do souzvuku s jejich situací. Cele jsme uvízlí v léčce kultury, která nutí dívat se na sebe do zrcadla a přehnaně o sebe pečovat a domnívat se, že jedno altruistické gesto by mělo stačit k tomu, abychom se cítili uspokojení, aniž bychom se přímo nechali ohrozit.

Druhé sloveso je „odpovědět“. Hospodin, říká žalmista, nejen že naslouchá křiku chudého, ale také mu odpovídá. Jeho odpověď, jak je to potvrzeno celými dějinami spásy, je plnou účastí lásky na situaci chudáka. Bylo tomu tak, když Abrám předkládal Hospodinu svoji prosbu mít potomstvo, třebaže on sám i jeho žena Sára už byli pokročilého věku a děti mít nemohli (srov. Gn 15,1–6). Podobně se to stalo, když měl Mojžíš zjevení Božího jména v hořícím keři a obdržel poslání vyvést lid z Egypta (srov. Ex 3,1–15). A tato odpověď se potvrzovala během celé cesty lidu na poušti: když pociťoval hlad a žízeň (srov. Ex 16,1–16; 17,1–7) a když upadal do ještě horší ubohosti, tedy nevěrnosti smlouvě a modloslužbě (srov. Ex 32,1–14).

Boží odpověď chudému je vždycky zásahem spásy, který uzdravuje rány duše a těla, který nastoluje sprave-

dlnost a pomáhá k novému začátku důstojného života. Hospodinova odpověď je také výzvou, aby každý, kdo v něj věří, mohl v rámci lidských možností jednat podobně. Světový den chudých má být nepatrnou odpovědí celé církve, rozšířené po celém světě, jež se obrací k chudým jakéhokoli druhu a v kterékoli zemi, aby se nedomnívali, že jejich volání zaniká do prázdna. Snad je to jako kapka vody v poušti chudoby, ale může být znamením sdílení mezi strádajícími, aby pocítili účinnou přítomnost bratra a sestry. Není to skutek, kterým je delegováno na druhé to, co potřebují chudí, nýbrž výraz osobního zapojení těch, kteří naslouchají jejich volání.

Starostlivost věřících se nemůže omezit na formu asistence – třebaže ta je v první chvíli potřebná a vítaná – ale vyžaduje onu „láskyplnou pozornost“ (apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, 199), která ctí druhého jako osobu a hledá jeho dobro.

Třetí sloveso zní „osvobodit“. Chudý v Bibli žije s jistotou, že Bůh zasáhne v jeho prospěch, aby mu navrátil důstojnost. Chudoba není zamýšlená, ale je stvořena egoismem, pýchou, nenasytností a nespravedlností. To jsou zla stará jako člověk, nicméně jde o hříchy, které postihují tolik nevinných, protože s sebou nesou tak dramatické důsledky. Jednání, kte-

rým Bůh osvobozuje, je spásným činem pro všechny ty, kteří mu odhalili své smutky a obavy. Vězení chudoby je překonáno mocným Božím zásahem. Je tolik žalmů, které vyprávějí a oslavují tyto dějiny spásy, potvrzující se v osobním životě chudého: „Nepohrdl poníženým, v opovržení ho neměl. Když trpěl příkoří, neukryl před ním svou tvář, slyšel, když k němu o pomoc volal“ (Ž 22,25). Možnost kontemplovat Boží tvář je výrazem jeho přátelství, jeho blízkosti a spásy. „Shlédl jsi na mé pokorenění. Vždyť ty víš, co sužuje mou duši; [...] postavils mé nohy na volné prostranství“ (Ž 31,8–9). Nabídnout chudému „volné prostranství“ je stejné jako osvobodit ho z „osídla lovce“ (srov. Ž 91,3), vyprostit ho z léčky nastražené na jeho cestě, aby mohl lehce kráčet a pohlížet na život klidnýma očima. Boží spása na sebe bere podobu ruky vystřené směrem k chudému, ruky nabízející přijetí, chránící a umožňující vnímat přátelství, které potřebuje. Právě díky této konkrétní, hmatatelné blízkosti začíná skutečná osvobozující cesta: „Každý křesťan a každé společenství je povoláno být nástrojem Božím k osvobozování a k podpoře chudých, aby se mohli plně integrovat do společnosti. To předpokládá, že budeme chápaví a budeme pozorně naslouchat prosbám chudých a poskytovat

jim pomoc“ (apoštolská exhortace Evangelii gaudium, 187).

Vybízím spolubratry biskupy, kněze a především jáhny, na které byly vloženy ruce právě pro službu chudým (srov. Sk 6,1–7), spolu se zasvěcenými osobami a tolika laiky, kteří ve farnostech, společnostech a hnutích činí hmatatelnou odpověď církve na volání chudých, prožít tento světový den jako privilegovaný okamžik pro novou evangelizaci. Chudí evangelizují nás, když nám každodenně

pomáhají objevovat krásu evangelia. Nenechme padnout do prázdna tuto příležitost milosti. Všichni se dnes považujeme za jejich dlužníky a podáváme si navzájem jedni s druhými ruce, aby se mohlo uskutečnit spásné setkání, které podporuje víru, činí účinnou lásku a uvádí naději, aby mohla s jistotou kráčet vstříc přicházejícímu Pánu.

František

více na www.cirkev.cz

FOTBALISTA MESSI STOJÍ ZA NÁMI

Za každý sebemenší dar na podporu naší práce jsme nesmírně vděční. Nebýt nezměrného množství našich podporovatelů můžeme každý rok ošetřit okolo 20 milionů lidí po celém světě.

Občas se ale objeví někdo skutečně výjimečný, který nejenom že chce pomoci dobrému dílu, ale zároveň motivovat druhé, pokud to je v jejich možnostech, aby pomohli. Hřivny, které se nám dostávají, je třeba roz-

množovat. A jedním z těch, kdo hřivny rozmnožují je třeba i světoznámý fotbalista Lionel Messi.

Ten na začátku roku 2017 zahájil kampaň, která měla za cíl sehnat finance na stavbu naší nové dětské nemocnice v Barceloně. A bylo znát, že záštita slavného fotbalisty skutečně funguje. Na jeho výzvu pomoci reagovalo přes 100 000 lidí a vybralo se 30 milionů eur!

Symbolický základní kámen odhalil právě Messi. Je vyrobený z kostek lega, za každého dárce jedna kostička. Základní kámen byl sestaven do nápisu „Para los Valientes“ – „pro statečné“ a zdobit bude vstupní halu nové nemocnice.

A heslo „pro statečné“ nebylo zvolené náhodou. V dětské nemocnici má totiž vzniknout nejmodernější dětské onkologické centrum v Evropě... naši pacienti budou skutečně ti nejstatečnější z nás, a to kvůli těžkému boji, který musí vést. Nová nemocnice bude kapacitně připravena pro 400 pacientů ročně.

S ŘEHOLNÍKY V HORÁCH

Již potřetí milosrdní bratři zavítali do Vysokých Tater se zájemci o jejich řád. Smysl setkání v Tatrách je prostý, být blíže Bohu, jeho stvoření, a díky tomu moci blíže rozpoznat jeho záměr s našimi životy, naše povolání. Milosrdní bratři své povolání upevňují a zájemci o řád poznávají, zda mají jít stejnou cestou jako oni. Na program bylo několik túr, některé jednoduché, jiné náročné. Během nich bylo možné si povídat, modlit se, rozjímat, či se prostě jen kochat přírodou. Vrcholem byla mše svatá na Solisku ve výšce 2093 metrů nad mořem, kterou sloužil milosrdný bratr otec Richard Jombík. Krása divoké přírody se dotkla všech. „Boží přítomnost je zde hmatatelná ve vší té nádherné přírodě. Zvlášť

v dnešní době, která si uzurpuje tolik pozornosti, je nesmírně důležité vnímat Boží přítomnost, radovat se z krásy jeho stvoření,“ hodnotí setkání br. Martin. „Během těch pár dní kláštera v horách jsme zažili mnoho dobrodružství a vytvořili nové přátelské vztahy – se zájemci a uvnitř naší komunity, ale i s Bohem.“

Už dnes připravujeme cestu do hor se zájemci na příští rok. Pokud byste měli zájem, napište našemu představenému br. Martinovi na email prevor@milosrdni.cz.

DÍKY MĚSTU VIZOVICE SE U NÁS PACIENTI MAJÍ LÉPE

Není vidět, přesto zásadně ovlivňuje dojem z místa, kde se člověk nachází - klimatizace. V dnešní době téměř samozřejmost na mnoha veřejných místech, v nemocnicích ale často světlá výjimka. Díky štědrému příspěvku města Vizovice jsme klimatizaci mohli zřídit v naší tamní nemocnici.

Rádi bychom tímto Městu Vizovice poděkovali za finanční příspěvek na pořízení klimatizace ve výši 195.000,-

Kč. Poslední dobou bývají v létě velice vysoké teploty a pacienti na našich odděleních docela trpěli. Proto jsme se rozhodli pořídit do pokojů klimatizaci. Tyto práce jsme původně chtěli rozdělit do dvou etap, v roce 2018 jsme chtěli zavést klimatizaci na 2. patro, které je hned pod střechou, a v roce 2019 pak v 1. patře, kde jsou převážně ležící pacienti. Práce jsme zahájili v červnu letošního roku. V průběhu těchto prací jsme však narazili na problém. Venkovní jednotka byla již připravena a nadimenzována na obě podlaží, a pokud by na tuto jednotku bylo napojeno jen jedno patro, docházelo by k technickým potížím. Proto jsme byli nuceni neplánovaně zřídit klimatizaci i v 1. patře v převážné části pokojů.

Dnes nám klimatizace již funguje. Ještě jednou děkujeme Městu Vizovice za velice štědrý příspěvek. Máme radost, že se nám i díky této pomoci podařil další krůček ke zpříjemnění pobytu pacientů v naší nemocnici.

*Zdeňka Vlčková
ředitelka NMB Vizovice*

RADOST Z BOHA

P. MAREK ORKO VÁCHA

Příručka pro biřmovance, jak přežít v drsném světě. Letmé nahlédnutí do hlubin pokladů katolické církve – tak charakterizuje známý autor duchovní literatury Marek Orko Vácha svou novou knihu *Radost z Boha*, která je určena zejména biřmovancům. Od Písma svatého coby „návodu k přežití“ přechází k tématům, jako jsou církve či svátosti, a prostor věnuje i morálce a Desateru nebo modlitbě. Spíš než na znalosti samotné přitom apeluje na „znalosti kryté životem“, „znalosti, které se osvědčí v každodennosti“.

„Čekáš hodně, dostaneš hodně, nečekáš nic, nedostaneš nic. Mohu Ti zaručit vratkou palubu a nikoho, kdo Ti v těžkých chvílích pomůže. Nemohu Ti zaručit, že Tě opustí všechny Tvoje

hříchy a staneš se dokonalým. Nemohu Ti zaručit, že již víckrát nepadneš a že všechna Tvoje rozhodování budou od nynějška jen dobrá. Však jen ďábel se po pádu nezvedne. Vlastně, to jediné, co Ti zaručit mohu, je radost z Boha.“

Radost z Boha
Marek Orko Vácha
195,- Kč, rok vydání 2018
www.cestabrno.cz

MILOSRDNÍ NEJENOM VŮČI LIDEM, ALE I K PŘÍRODĚ

Podle svatého Františka, patrona našeho papeže, i stromy či ptáci jsou našimi bratry a sestrami. V tomto kontextu hospitalita nabývá zcela nových rozměrů. A dozajista je dobré se jimi nechat inspirovat a přemýšlet o tom, jak skutky milosrdenství projevovat i jinak. Například hned první milosrdný skutek „sytit hladové“ se vyloženě nabízí.

Zvlášť v zimě, která v těchto dnech v naší části planety vládne přírodě. Máme zafixováno, že v tomto období je důležité například přikrmovat ptactvo. Otázkou ale je, jak to dělat správně, abychom náhodou spíše neublížili?

Ornitologové Peter Berthold a Gabriele Mohrová se tomuto tématu podrobně a komplexně dlouhodobě věnují a vydali v letošním roce knihu, kde je vše podrobně popsáno, a to včetně portrétů 75 druhů ptáků, které v našich krmítkách můžeme nejčastěji potkat. Najdete v ní i návod, jak sami krmítko můžete jednoduše postavit. Kniha vzbudila ohromný ohlas především u našich německých sousedů. V Německu se totiž v posledních letech přikrmování ptáků velice kritizovalo právě z důvodů, že lidé většinou přikrmovali špatně. Nyní ale dostávají podrobný návod, jak se chyb vyvarovat. Dnes je tato kniha už i na pultech českých knihkupců.

Autoři v knize hovoří například i o tom, že ptactva výrazně ubývá, a to během posledních desetiletí až o 80%. Už tedy nestačí přikrmování v zimě, ptáci evidentně těžko shání potravu už i v létě. Dozajista za to mohou i sucha posledních let. Krmení ptactva by tedy mělo probíhat celoročně, a především v době krmení mladých.

Několik jednoduchých tipů z knihy

Krmítko umístěte do výšky 1,5 metru nad zem na hladkou kovovou nebo plastovou tyč, aby bylo chráněné proti kočkám nebo myším.

Krmná směs by měla být bohatá ideálně na různé druhy semenek a oříšků. Nejlepší jsou slunečnicová či konopná semínka s obilovinami. Výborné jsou arašidy, oves, pšenice, ale i kousky jablka.

Tabu jsou zbytky jídel, chléb, koláče, pečené věci, klobásy, sýry, hranolky, vařené brambory, těstoviny, máslo a jiné tuky.

Co se nedoporučuje, je krmení vodního ptactva. Krmivo totiž poškozují

kvalitu vodních toků a především stojatých vod. Přitom naše vodstvo je na živiny stále dostatečně bohaté.

To nejjednodušší je nejlepší

Nejjednodušší řešení je to nejlepší... stačí kamkoli na pro ptáky dostupné, ale zároveň chráněné místo občas nasypat slunečnicová semínka. Je to snadné, finančně nenáročné, ale pro ptáky nesmírně důležité. A zvláště teď v zimě.

Budme milosrdní nejen vůči sobě navzájem, ale i vůči přírodě!

*Krmíme ptáky – ale správně:
Krmení, ochrana a bezpečí
pro ptáky po celý rok
Peter Berthold, Gabriele Mohrová
314,- Kč, rok vydání 2018
Nakladatelství Kazda*

HLEDÁNÍ INOVATIVNÍCH ŘEŠENÍ

Hledání inovativních řešení problémů je jeden z nejvýznamnějších aspektů působení milosrdných bratří. Vždy usilovali o to, aby stáli v čele pokroku, zkvalitňovali služby a hlavně byli příkladem ostatním v poskytování jakékoli péče druhým. Celá společnost tak mohla zdravě růst.

Sv. Jan z Boha samozřejmě nebyl první, kdo se o nemocné staral, už dávno před ním byly po Evropě různé špitály. Jako první však údajně začala rozdělovat nemocné podle jejich nemoci. V jeho první nemocnici tak měl oddělení interní či chirurgické, dříve bývali pacienti pohromadě. Stejně tak je mu přičítána zásluha na důsledné evidenci všech nemocných a ošetřených. A stejný princip přijali i jeho následovníci, například milosrdný bratr Celestýn Opitz tak provedl první operaci v narkóze v Evropě v naší pražské nemocnici a dodnes je tak označován za zakladatele anesteziologie.

Jsmeme rádi, že i dnes, kdy je lidem v západní medicíně poskytována v porovnání s minulostí vynikající péče, se zdravotní věda stále vyvíjí

a roste, a to i díky milosrdným bratřím a našim spolupracovníkům všude ve světě.

Revoluční oční operace

Unikátní operace i díky tomuto přístupu letos proběhala třeba v naší vídeňské nemocnici. Nová technika očního chirurgického zákroku byla poprvé použita dříve než kdekoli jinde na světě profesorem Dr. Michael Amonem na oddělení oftalmologie, kdy se ke stávající umělé čočce doplnila čočka trifokální, aniž by byly obě nevratně spojeny. Dosud se totiž trifokální čočka do běžné umělé čočky musela voperovat. „V případě jakýchkoli nepříznivých vedlejších účinků se dříve umělá čočka musela nahradit trifokální,“ vysvětluje prof. Amon. „Nyní, v případě jakýchkoli problémů, například oční infekcí, může být trifokální čočka jednoduše odstraněna a pacient bude nadále vidět. Pokud to je nutné třeba s brýlemi“. Trifokální čočka dnes může být používána u pacientů s šedým zákallem za předpokladu, že nemají jiné potíže. Mohou tak vést plnohodnotný život bez brýlí.

MARIA, MATKA CÍRKVE A NAŠE MATKA

P. Stanislav Fiala

Prohlížíte také rádi stará rodinná alba? To asi každý. Roztomilé podobanky pradědečka v uniformě veteránů, babička v černém hedvábí a pak ty skupinové rodinné fotografie. Dědeček a babička uprostřed, pak rodiče, děti, vnuci. Stojí, sedí, klečí a tváří se smrtelně vážně.

Rodinné album církve je teprve obsáhlé. K nejstarším skupinovým obrazům naší církevní rodiny patří obrázky apoštolů, jak očekávají Ducha svatého. Uprostřed apoštolů vidíme Marii, matku Pána Ježíše.

Mají tyto obrazy i dnes význam pro nás? Ano. Svědčí o tom, že Maria je odedávna považována nejen za Matku Pána Ježíše, ale také za matku Ježíšových vyznavačů a učedníků, za matku celé církve.

Maria je začátkem viditelné cesty Boží k lidem. Představují si tu cestu Boží k nám obrazem cesty meteoru. Moc dlouho letí meteor nedohledným vesmírem. Teprve poslední úsek jeho cesty vidíme. „Padá hvězdička“,

říkáme za srpnových večerů. Podobně cesta Boha k člověku z nekonečna jeho velikosti, a z nekonečna jeho moudrosti, z věčnosti jeho bytí do lidské vnímavosti, do rozměrů lidského světa, ta cesta se zviditelňuje při setkání Boha s Marií. „Branou spásy“ ji odedávna nazývají její obdivovatelé. Od ní, od této brány, vede pak lidsky viditelná cesta Boha člověka k lidstvu, ke mně, k tobě.

Když jsme si uvědomili toto, pak už bez obtíží rozumíme, proč na druhém vatikánském sněmu, na kterém se zabývali věcmi praktického života dnešní církve, přece jen nezapomněli na nauku o Panně Marii. Nazýváme ji Matkou církve a je i matkou každého z nás, každého, kdo zůstal s Janem věrný Ježíšovi.

Jak je to krásné pomyšlení, že je tu někdo, komu nejsme lhostejní, kdo nás sleduje s mateřskou starostlivostí, kdo se za nás přimlouvá u svého Syna: Synu podívej se – ten nemá víru, ten nemá světlo, ten nemá radost, pomoz mu.

„SRDCE AŽ POROUČÍ...“ KAM DÁL V ÚZKOSTI?

Tato slova vytesaná na zdi první nemocnice, kterou sv. Jan z Boha založil, se stala ústředním motivem působení milosrdných bratří po následující staletí. Ve všem, co v životě děláme, bychom měli věnovat pozornost vedení našeho srdce.

Elvířina brána byla v době arabské nadvlády největší a nejpoužívanější branou do města Granady. Prošel jí i sv. Jan z Boha. Další roky působil v malém knihkupectví nalevo od ní v malé zastrčené uličce. Zde začal jeho nový život.

Životopis sv. Jana z Boha je prostý a srdečný. Je to pravdivý příběh člověka, který toho v životě hodně zkusil

a ne vždy všechno pevně držel v ruce. Pán ho ale vedl, a proto Jan vždy usiloval o to, aby šel tam, kam ho táhlo jeho srdce.

Co je skutečně důležité? Na čem v současnosti pracuji? Má to smysl? Potřebuje někdo moji pomoc? Kde můžu lidem být prospěšný? Všechny tyto otázky a myšlenky lze najít v biografii sv. Jana z Boha.

Na této cestě milosrdného srdce je založený komunitní život milosrdných bratří. Je postaven tak, aby v něm každý bratr mohl být skutečně šťastný, aby mohl sloužit druhým lidem, těm, kteří mu jsou svěřeni, bez zbytečného tlaku jako svobodný člověk.

Po provinční kapitule, která se koná každé čtyři roky, jsou úlohy a povinnosti řeholníků posouvány z bratra na bratra. Společně se radí a plánují, komu jednotlivé úkoly přiřadit. Řeholníci jsou tam, kde jsou potřeba. Bratři se tak často svých úkolů dobrovolně vzdávají a dávají je těm, kdo dílo může posunout zase dál, aby to dílo řádu bylo ku prospěchu.

Může se stát, že nějaký bratr musí jít do jiného konventu, do jiného prostředí, mezi jiné lidi. Nebývá to snadný úkol, ale díky diskuzi lze případným úzkostem či depresi předejít.

V našem každodenním životě začínáme vždy odvahou postavit se novému úkolu čelem. Usilujeme o to, aby naše úkoly byly prospěšné a úspěšné, aby přinášely naději. Je ale pravdou, že často se nám úspěchu nedostává, i když ho společnost vyžaduje. Ale co dělat, když se nedaří? Co dělat, když spokojenost a štěstí nepřichází?

Odpověď nám dává opět sv. Jan z Boha... musíme projít Elvířinou bránou v Granadě. Musíme v i v úzkosti najít odvahu zeptat se svého

srdce: „Co mě udělá šťastným? Pro jaký úkol jsem sem byl povoláný?“ A tak se zase o kousek na cestě života posunout dál. Protože srdce tu odpověď zná. My všichni jsme svobodní lidé a vždy se nám dostává příležitost začít pracovat na něčem novém tam, kam nás srdce posílá.

Život sv. Jana z Boha nám ukazuje, že není důležité to, co říkají druzí, jak před nimi vypadáme, co si o nás myslí. Důležité je to, co v životě děláme. A tak věnujte pozornost příkazům vašeho srdce, protože to ono vás dělá šťastnými.

Br. Johnson Sebastian Arackel

Z DOPIŠŮ SV. JANA Z BOHA

Když jsem zarmoucen, nalézám nejlepší lék a útěchu při pohledu na ukřižovaného Krista a v myšlenkách na jeho přesvaté utrpení, námahy a úzkosti, jež musel podstoupit pro nás, nevděčné hříšníky.

Uvažujeme-li o tom, že nevinný Beránek vytrpěl tak veliké křivdy, jak můžeme na této zemi chtít a vyhledávat odpočinek a rozkoše, když se zde na něho nahrnulo tolik našich vin?

100 LET ČESKOSLOVENSKÉ PROVINCIE

Rok 2018 byl významným rokem prakticky všech evropských států. Následky první světové války přinesly mnoho nového, některé státy zanikaly, jiné vznikaly, politická a společenská mapa prošla velkými změnami.

Málokdo si ale uvědomuje, že na všechny tyto změny musí odpovídat i apolitické organizace, jako je třeba církev, či potažmo řehole, včetně té naší.

Když se v roce 1918 rozpadlo Rakousko-Uhersko, jehož hranice kopírovala i Rakouská řádová provincie milosrdných bratří, začali bratři uvažovat o založení vlastní provincie. Jistě k tomuto rozhodnutí přispěla i politická a kulturní samostatnost v naší zemi po pádu monarchie. Po téměř roce práce se nakonec v roce 1919 podařilo provincii kanonicky rozdělit, a mimo jiné tak vznikla i samostatná Československá provincie.

Proč to trvalo tak dlouho? Byl to valtický konvent, kde byla nejstarší řádová nemocnice severně od Alp, u kterého nebylo jasné, kam má pat-

řit. Historicky Valtice totiž vždy patřily k rakouským zemím, při tvorbě nových státních hranic ale Valtice připadly Československu. Rozhodnout museli sami bratři, tamní národnostně různorodá komunita složená jak z Čechů tak Rakušanů. V konventním hlasování si zvolili připojení k provincii československé. Dále to byla především personální závislost rakouských konventů na českých bratřích, kteří udržovali konventy rakouské provincie ve funkčnosti. I proto nebylo rozdělení tehdejší rakouské provincie vnímáno i interně řádově jako chtěné.

Nicméně v rámci evropské integrace se po necelých sto letech jednotlivé provincie a delegatury opět spojily v jednu rakouskou, které jsme od dubna roku 2009 součástí.

Přesto věříme, že je dobré připomenout si tyto události a ke stému výročí vzniku Československé provincie chystáme řadu setkání a aktivit. Sledujte náš web a zpravodaj Hospitalita, kde o všem budeme informovat.

KURZ PRO PEDAGOGY SMYSLUPLNÉ POMŮCKY

Touha pomoci těm nejpotřebnějším ze společnosti nás vybízí i k tomu, abychom ve zdravém přístupu inspirovali a vzdělávali další, kteří mohou pomáhat. V našem brněnském klášteře k našim projektům patří i mateřská škola, kde se věnujeme péči o předškolní děti. V rámci naší mise jsme získali akreditaci, abychom mohli pedagogy vzdělávat v různých specifických oblastech. Jednou z nich je výroba a užívání smysluplných pomůcek.

Dva osmihodinové samostatné, avšak na sebe navazující semináře jsou určeny zejména pedagogickým pracovníkům podílejícím se na předškolním vzdělávání. Cílem vzdělávání je přiblížit možnosti výroby a využití pomůcek jak pro děti s postižením, které jsou integrované do běžných MŠ, tak při vzdělávání dětí intaktních. Seminář je založen zejména na praktických ukázkách pomůcek pro děti s PAS, mentálním či kombinovaným postižením a prezentaci práce s nimi.

Pomůcky jsou vyráběny především z běžně dostupných materiálů v mateřských školách. Jsou roz-

děleny tematicky do jednotlivých oblastí – rozvoj smyslů, manipulační činnosti a hry, praktický život, výtvarné činnosti, předmatematické dovednosti, trivium.

Během seminářů bude věnován čas také námětům na dotvoření již existujících pomůcek tak, aby bylo jejich užívání pro děti smysluplnější a pomůcky po přetvoření respektovaly principy montessori pedagogiky či strukturovaného učení.

Termíny kurzů budou upřesněny. Sledujte náš web skolka.milosrdni.cz, kde bude také možné se přihlašovat.

10 LET UDÍLENÍ CEN CELESTÝNA OPITZE

V příštím roce chytáme ještě jedny kulantiny, a to deset let udělování Cen Celestýna Opitze. Ocenění za vzor v péči o nemocné a potřebné, které jsme v roce 2010 zavedli u příležitosti 200. výročí narození milosrdného bratra Celestýna Opitze.

Celestýn Opitz byl jeden z nejvýznamnějších milosrdných bratří vůbec díky své odvaze a hluboké touze ulehčit svým pacientům od trápení.

Chlapec z chudé rodiny v severních Čechách, který se chtěl stát lékařem. Neměl jinou možnost, jak získat lékařské vzdělání, než vstoupit do řádu milosrdných bratří. Učinil tak, vyučil se ranhojičem na univerzitě a začal léčit nemocné. Nestačilo mu to, trápilo ho, že lidé, které operoval, musí podstupovat velké bolesti. Hledal cesty, zkoušel různé způsoby, až narazil na éter, a ten doslova změnil svět. V roce 1847 tento milosrdný bratr v Nemocnici Na Františku provedl první operaci v narkóze za použití éteru v Evropě. Byl to velký úspěch a byl pozván do Vídně, aby představil novou metodu nejvýznamnějším lékařům Rakouského císařství. Stal se nakonec

dokonce lékařem samotného císaře.

Byla to právě jeho touha po hledání nových způsobů léčby, nových metod, která pomohla těm, kteří mu byli svěřeni. Nechtěl se dívat, jak lidé trpí bolestí, a našel řešení. V tom je dodnes nejenom milosrdným bratrům velkým příkladem.

A jsme přesvědčeni, že stejné vlastnosti dnes má mnoho dalších lidí, o kterých společnost mnohdy ani neví. Tyto výjimečné osobnosti se snažíme vyhledávat a jako vyjádření obdivu a vděčnosti za jejich příklad jim udělujeme ocenění, které nese jméno po našem spolubratru Celestýnu Opitzovi.

Nominace do roku 2019

Lidí, kteří si zaslouží naše uznání za obětavou pomoc bližním, je ve společnosti dozajista mnoho. Možná i Vy o někom víte. Dejte nám o něm vědět. Napište nám na email info@milosrdni.cz, anebo zavolejte na číslo 543 165 319. Případně pište na adresu Videňská 7, 639 00 Brno. Za jakékoli nominace budeme velice vděční!

O VEVERCE ODARCE A ZAJÍČKU ADÁMKOVI

Jednou na louce byla taková velká jeskyně
a vedle ní bydlela dvě zvířátka.

Měly tam hrozně roztrhanou chalupu z klacíků
a nechtěli tam bydlet.

Potom se dali do stavby té jeskyně. Jmenovali
se veverka Odarka a zajíček Adámek. Když tam
jednou byli, přišel vlk a chtěl si je sníst. Potom
ale veverka Odarka řekla: „Ne vlku, sněz
si zajíčka.“ Oni se tak totiž spolu domluvili.

A zajíček toho vlka kousl, a potom ten vlk utekl
a už byli zase všichni pohromadě.

*Autorka:
Nikolka (6 let)
z Mateřské školy
Milosrdných bratří
v Brně*

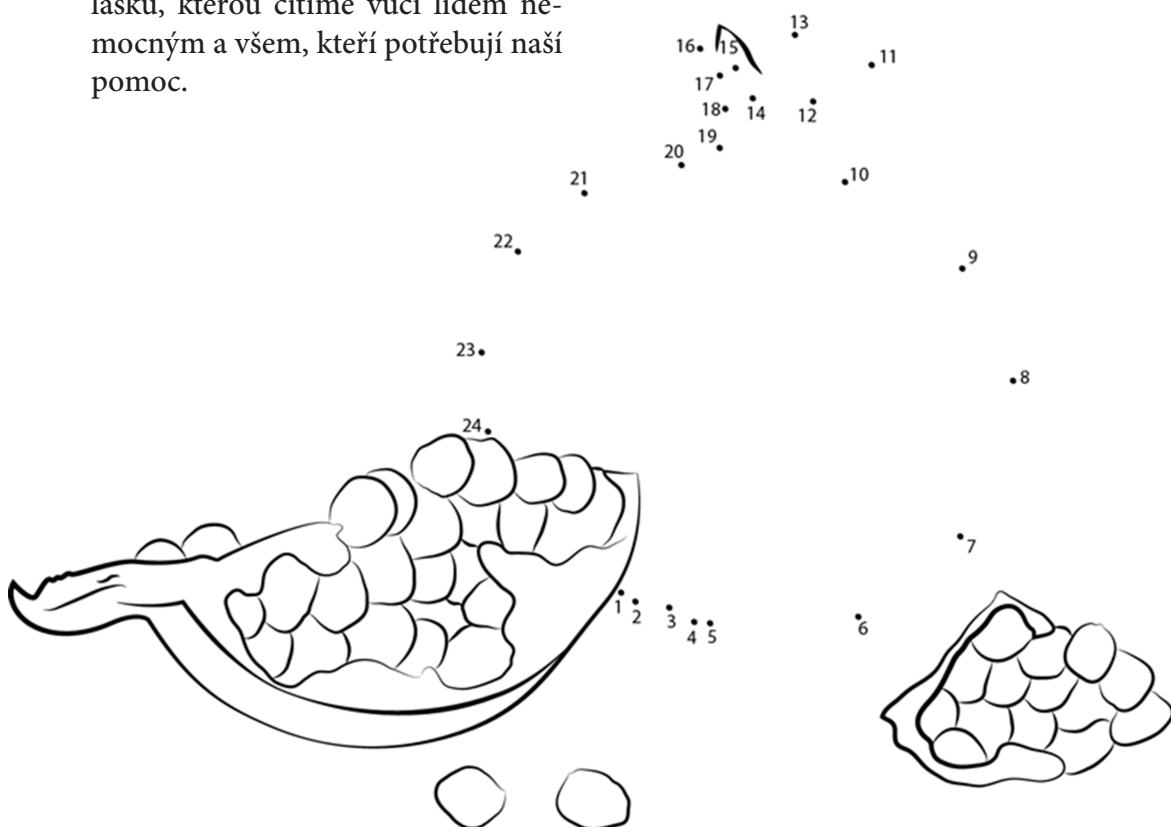
VÍŠ CO JE GRANÁTOVÉ JABLKO?

Už od antiky je granátové jablko považováno za symbol lásky - lásky Boha k nám lidem, lásky mezi námi lidmi. Zároveň je symbolem nesmrtelnosti, a to pro velké množství semínek uvnitř granátového jablka.

Granátové jablko je symbolem našeho řádu milosrdných bratří, a to pro lásku, kterou cítíme vůči lidem nemocným a všem, kteří potřebují naší pomoc.

Chutná úplně jinak, než naše česká jablka. Zkuste ho někdy!

A přitom si pospojujte spojovačku, ať víte, jak vypadá... :)

PAPEŽ NA TWITTERU

Nikdo z nás nemůže žít bez milosrdenství. My všichni máme potřebu odpuštění. 24. 11.

Prosme Pána o milost, abychom byli velkorysí. Aby se naše srdce otevřela, abychom se stali milejšími. 26. 11.

My všichni toužíme po míru. Je to touha především těch, jež trpí tím, že ho nemají. Můžeme vést nádherné velkolepé řeči, ale pokud nebude mír v našich srdcích, nebude ani mír ve světě. S nulovou tolerancí vůči násilí, a stoprocentní laskavostí můžeme vytvořit evangelický mír, který nikoho nevyklučuje. Modleme se, aby jazyk lásky a dialog vždycky převládl nad jazykem konfliktu. 6. 11.

Naděje není idea, naděje je setkání; stejně jako žena očekává setkání se svým dítětem, které se jí má narodit. 23. 10.

Mír je volba: nemůže se vnutit a není nalezen náhodou. 21. 9.

Když jsem milosrdný, jsem pravým dítětem Otce, protože Otec je milosrdný. 13. 9.

@pontifex

TIRÁŽ

je zpravodaj, který vychází ZDARMA nepravidelně 4× do roka. Vydává ho Hospitálský řád sv. Jana z Boha – Milosrdní bratři. Informuje o životě a aktivitách milosrdných bratří, také o jejich historii, světcích, významných událostech z domova i zahraničí.

V případě zájmu o odběr pište na e-mail: hospitalita@milosrdni.cz nebo na adresu: *Milosrdní bratři, Vídeňská 7, 639 00 Brno.* Nezapomeňte uvést počet výtisků, které chcete odebrat.

Vydává:

Konvent Hospitálského řádu
sv. Jana z Boha – Milosrdných bratří
(pro svoji vnitřní potřebu)
Vídeňská 228/7, 639 00 Brno
IČ: 15531678
e-mail: sekretariat@milosrdni.cz
B. ú. 1341663309/0800
tel./fax.: 543 165 319
www.milosrdni.cz

Registrace:

MK ČR E 20257

Redakce:

Bc. Vít Pospíchal, MPA
Br. Martin Richard Macek, OH

Foto:

Archiv OH

Tisk:

Didot, spol. s r. o.

POMOZTE NÁM VYDÁVAT HOSPITALITU!

Zpravodaj Hospitalita vychází zdarma pro všechny čtenáře. Jeho příprava však obnáší nemalé náklady - od času stráveného při jeho sestavování a psaní článků, korekce, grafické práce, tisk a hromadná korespondence.

Chceme čtenářům poskytnout co nejvyšší kvalitu provedení, stejně jako je tomu i ve zdravotní péči, kterou poskytujeme našim pacientům.

Své příspěvky můžete posílat zde:

č.k.: 1341663309/0800

variabilní symbol: 1111

Za jakékoliv dary budeme velice vděční!

Vánoční bohoslužby u milosrdných bratří v Brně

klášterní kostel sv. Leopolda

24. 12.	8:00	mše svatá adventní
	20:30	vigilie Slavnosti Narození Páně (Rybova mše)
25. 12. - 1. 1. 2019	8:00	mše svatá (vždy 7:30 modlitba růžence)
31. 12.	17:00	děkovná mše svatá k závěru roku 2018 (mše svatá v 8:00 ráno nebude)

Betlém je možné si prohlédnout půl hodiny před a po mši svaté.

kaple sv. Richarda (Nemocnice Milosrdných bratří Brno)

23. 12.	10:00	mše svatá
2. 1.	14:30	mše svatá

